

Ljubica Ribić

(dve pesmi in pesem v prozi pesnice iz Varaždina)

OBLAK

Jutros je obukla nemir na uzdrhtalo tijelo,
zakopčala i posljednji gumbić na brižno ispeglanoj haljini.
Prstima raščesljala zamršenost uvojaka,
hladnom vodom umila lice, razbudivši dan.
Zatim je nevješto nacrtala oblak
i pustila ga kišiti
dugo
trpeljivo
promatrajući potoke riječi
niz dlanove nemoći.
Jutros je natovarila vrijeme na umorna leđa,
otvorila ladice prašnjave istine
razbacala fotografije
zapalila cigaretu
i
uvlačila dim
duboko
u načetost boli.
Dan je vrištao susjedovom djecom,
ulica je žuborila riječima nedužnih,
ptice su skakutale žvrgoljeći,
sunce je milovalo osmijehe,
a njezin oblak je kišio.

OBLAK

Davi je navlekla nemir na vzdrhtelo telo,
zapela še zadnji gumbek na skrbno zlikani obleki.
S prsti je razčesala zavozlane kodre,
si s hladno vodo umila obraz, da je predramila dan.
Nakar je nevešče narisala oblak
in ga pustila deževati
dolgo
potrpežljivo
ko je opazovala potoke besed
v dlaneh nemoči.
Davi si je oprtala čas na utrujen hrbet,
odprla predale zaprašene resnice
razmetala fotografije
prižgala cigareto
in
povlekla dim
globoko
v načetost bolečine.
Dan je vreščal s sosedovimi otroki,
ulica je žuborela z besedami nedolžnih,
ptice so skakljale in žvrgolele,
sonce je božalo nasmeha,
njen oblak pa je deževal.

(prevod iz hrvaščine: Milan Novak)

CVETNI LISTI NEVIDNIH MARJETIC

Pravijo, angeli imajo krila in dišijo po cvetnem prahu, razsutem po sanjskih vizijah. Moji angeli nimajo kril, njihove roke ne objemajo svojih mater, ko zjutraj bosonogi pohajkujejo po praznih hodnikih.

Oči imajo uprte v globino vprašaja.

Postavljajo neizgovorjena vprašanja v temi sobe, nezaščiteni pred bolečim spoznanjem lastne samote. Dneve, mesece, leta prisluškujejo korakom prihajajočih v pričakovanju odhoda.

Danes je dan, ko bodo neke roke izbrale enega angela, enega od enakih, ki z vprašujočim pogledom čaka odhod v neznano.

Velike oči, obarvane s strahom, opazujejo obraze tujcev, išoč skrito misel, odblesk radosti, trepet sreče v približujočem se pogledu.

Razdvojeni v krhkih telesih, s strahom odhajanja, s strahom ostajanja, prisluškujejo lastnemu utripu. Nevidna marjetica v roki prešteva negotovost: grem, ne grem; grem, ne grem; grem ...

Koliko cvetnih lističev v nedolžnih ročicah zadošča, v pogledu strahu in želja?

Živót prežema bolečina, želja po poletu, vprežena v voz, prepoln negotovosti.

Dom neznancev, sladka torta novega rojstva, ali še eno spotikanje nevajenih nožic? Kako naj odkrijejo zrno sreče?

Bom dovolj lep, da me opazijo?

Bom dovolj dober, da vzljubijo, dovolj njihov, da me zadržijo?

Telo je hladno in drget razkriva poplavo nemira, ki vrtinči misli angelov.

»Moji angeli nimajo kril

korakajo po zemlji

iščoč košček neba.

Brez nasmeška v očesu

narisanega na ustnicah

se zmečkani tiščijo v dan.«

Danes odhaja Ona. Velike oči kostanjeve barve, zamegljene s solzami, kotalijo strah in negotovost, medtem ko ustnice šepetajo upanje in radost. Opazuje znane obraze, ne zavedajoč se, kam jo peljejo. Premajhna da bi razumela, prevelika da je ne bi bolelo. Trdno se oklepa poznane tetine roke, da bi ohranila pogum.

»Moji angeli nimajo kril

prah zavrženih

upogiba nebogljene.

Le solza v očesu žene

ki opazuje prizor

ozari sivilo dneva.«

V kotu sobe, s pogledom v packo na tleh, sedi deček. Lahko bi imel sedem ali osem let. Premajhen, da bi razumel, prevelik, da bi ga izbrali. Solze kotalijo dan, medtem ko nevidni cvetni lističi marjetice padajo čez dlani. Topo udarjajo ob tla in odštevajo samo njemu slišno: grem, ne grem; grem, ne grem ...

»Moji angeli nimajo kril

ne diši po beli kavi,

oni so le nadloga

zloščernih obzorij

le bledica jutra

ki kliče dan«

Molk, potlačena bolečina.

Obrat na vrhu prstov. Praznina ne obstaja, zapolnil jo je stok.

Moji angeli včasih poletijo.

(prevod iz hrvaščine: Milan Novak)

Šal od svile

Između tebe i mene
šal od svile
nesmetano
nježno
ovija misli
tvoje i moje
Između tebe i mene
dah
tišina
nemir
Glazba dodiruje
savršenim titrajima
onu točku
kad ne znamo
da li postoji između
da li postojiš ti
da li postojim ja
Između tebe i mene
godine
vatrometi
riječi
uzdaha
htijenja
Obojena noć
zagasitim bojama
naslučuje
boje šala od svile
prostrtog u nekom ludom zanosu
između nas

Svileni šal

Med tabo in mano
svileni šal
nemoteno
nežno
ovija misli
tvoje in moje
Med tabo in mano
dih
molk
nemir
Glasba se dotika
s popolnimi utripi
tiste pike
ko ne veva
ali obstaja med
ali obstajaš ti
ali obstajam jaz
Med tabo in mano
leta
ognjemeti
besed
vdihov
hotenj
Obarvana noč
z zatemnjenimi barvami
zasluti
barve svilenega šala
razprostrtega v nekem norem zanosu
med nama